

Áhítat – 2020. 12. 10.

Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértcse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Ő pedig ezt mondta neki: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?” Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.” Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: „De ki a felebarátom?” Válaszul Jézus ezt mondta neki: „Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósoknak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?” Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.” (Lukács 10:25-37)

Az irgalmas samaritánus történetének többnyire a közepe él a köztudatban: a bajba jutott embert elkerüli a pap és a lévita, az idegen, felpogány samaritánus viszont segít rajta. Ám több fontos üzenetet találunk a példázat kerettörténetében, Jézus és a törvénytudó párbeszédében. Ma és holnap egy-egy ilyen üzenetre figyeljünk:

„Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” – kérdezi Jézustól a törvénytudó.

Homályos elképzeléseinkben az „örök élet” az a mennyiségileg végtelen élet, amelyhez az embernek meg kell halni, aztán vagy elnyeri, vagy nem. A Biblia nyelvén az „örök élet” egészen más. Az „örök élet” az Isten közelségében élt, minőségében Őszerinte való élet, amely már itt a földön megtalálható. Például, egy utunkba kerülő segítségre szoruló, nyomorúságba jutott emberhez való lehajlásban, pusztán azért, mert hozzánk is lehajolt Isten Jézus Krisztusban. Élet, amelyet mindig, mindenkinek, mindenhol élnie kellene. Amelyet a Krisztushoz való tényleges, valóságos, élő odatartozásban talál, és kap ajándékba az ember. Ezt az életet veszítettük el az Édenben, és ehhez találhatunk vissza Jézus Krisztusban. Amikor ez megtörténik, akkor kezdődik el számunkra az „örök élet.”

Ezért imádkozik Jézus a főpapi imádságában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. (János 17:3) Erről teszünk bizonyosságot egyik énekünkben: „Érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett.”

Már az is jelentős eredmény, ha az „örök élet” gondolata egyáltalán felmerül bennünk. Rádöbbenünk, hogy szükségünk van ennek a kérdésnek az újra tárgyalására Jézussal. Mert ez a kérdés azonos azzal: hogyan találunk rá arra, ami igazán, hiteles, érvényes, végleges és örökkévaló – akár egy irgalmas emberi cselekedetben is. Hogyan találunk Őreára, magára, aki adja ezt nekünk ingyen, kegyelméből és szeretetéből.

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Jézus, vígasságom, Esdekelve várom Áldó szavadat!
A te jelenléted Megvidámít, éltet, Bátor szívet ad.
Légy velem, Ó, mindenem! Nálad nélkül nem is élek:
Te vagy örök élet.*

*Jézus, Menedékem! Hű oltalmam nékem Te vagy egyedül! :/
Lelkem a viharból, Bűnből, minden bajból Hozzád menekül.
Bár a föld Mind romba dőlt, S ha a pokol hada hány tört:
Jézus maga áll őrt!*

*Jézus, Üdvösségem! Te vagy földön-égen Örök örömem! :/
Kik szeretjük Istent, Zengjünk neki itt lent S otthon: odafenn!
Lelkem esd, hogy Te vezesd! S hazahívó szavad várom,
Jézus, Vígasságom!*